

Csabadhoz,

Élőhang.

Vénstem a völgybe, sötét éjszakába,
 Régi elhunyt idők homályos tiskába;
 S a mint belenéstem, hirtelen, meremül:
 A ködök országa im meglepőenül
 És előttem járnak a hajdani képek,
 Mint egykor, oly élők, mint egykor, oly épek:
 Pög hínfiak, s a mint sugar lovakon
 Sztat pödörintve futtattak a síkon;
 Vagy kanca rejétől, bornak ha meg-erjed,
 Vidám lakomájok szilaj tüze gerjed,
 Felhangzik az ének, a hív ere persdül,
 S elejérem a mult, bústól, örömeitül.
 Vagy vadra csatárva, s népekre vadászva,
 Lendül az öreg kiért rigó riadása,
 S harizbika bömböl, az óriás tölök
 Nyeréinek a lovak hegyezve kis fülök—
 S elvágtat a farka szelén sebesebben,
 Utána fehér köd, a föld pora, lebten. —
 Ott láttam a hősök ifjabb ivadekét
 S feltűnni borongó Étele anyukát,
 Nagy merre vetődni a hűn temetőre,
 Hogy már deli napjok hajlott lemenőre.
 Ott barna Csabát, a rökébb Aladárval,
 Etel nagy örökjét kísérteleni vállat, —
 Míg hariz riad, imé! Kelem átkos földén,
 Holdfoggyon is áll még, mely lámada tölken —
 S a nemzeti vértből egy maradvány: Csaba,
 Csaba, e nagy éjnek bujdosó csillaga.

Merjem-e futtatni gyöngé fáradt tollam?
 Lessz-e erőm írni, a nagy elgondoltam?

Az élet hegyének már tetején állok:
 Emelkedtem eddig, ezután csak frállok.
 Belátom az ösvényt, melyen ide jöttem,
 Derült is, borult is a lejtő mögöttem:
 De, a mi elűl van, azt borítja felleg:
 Ki tudja veszélyeit a lemenetelnek!
 Ki tudja, ha lábam mélységre botolva
 Nem jutok-e alyra mielőtt gondolnám,
 S nem lesz-e világi pályám köre csönka:
 Berégtretlen élet, berégtretlen munka!....
 Kétséges az utad: ha fogsz lenni ezelő?
 Kegény ember, addig hogy el ne átelnál?
 Mi emel? mi tart föl? mi sugall? mi bíztat?...
 Kebelem egy hangja, követem is azad.
 Egy hang, mely csilingel az égi malkában,
 Hogy lerombolt feirket rakja kész nyáiban;
 Mely a pök fonalat százszor megfonatja,
 Mely a füstbe százszor menjen áldozatja;
 S mely, hatalmas jóval, a költőben riad:
 „Ha készön, ha vonkán, ha senkinek: írjad!”

(1855.)